

Johann Valentin Briegleb

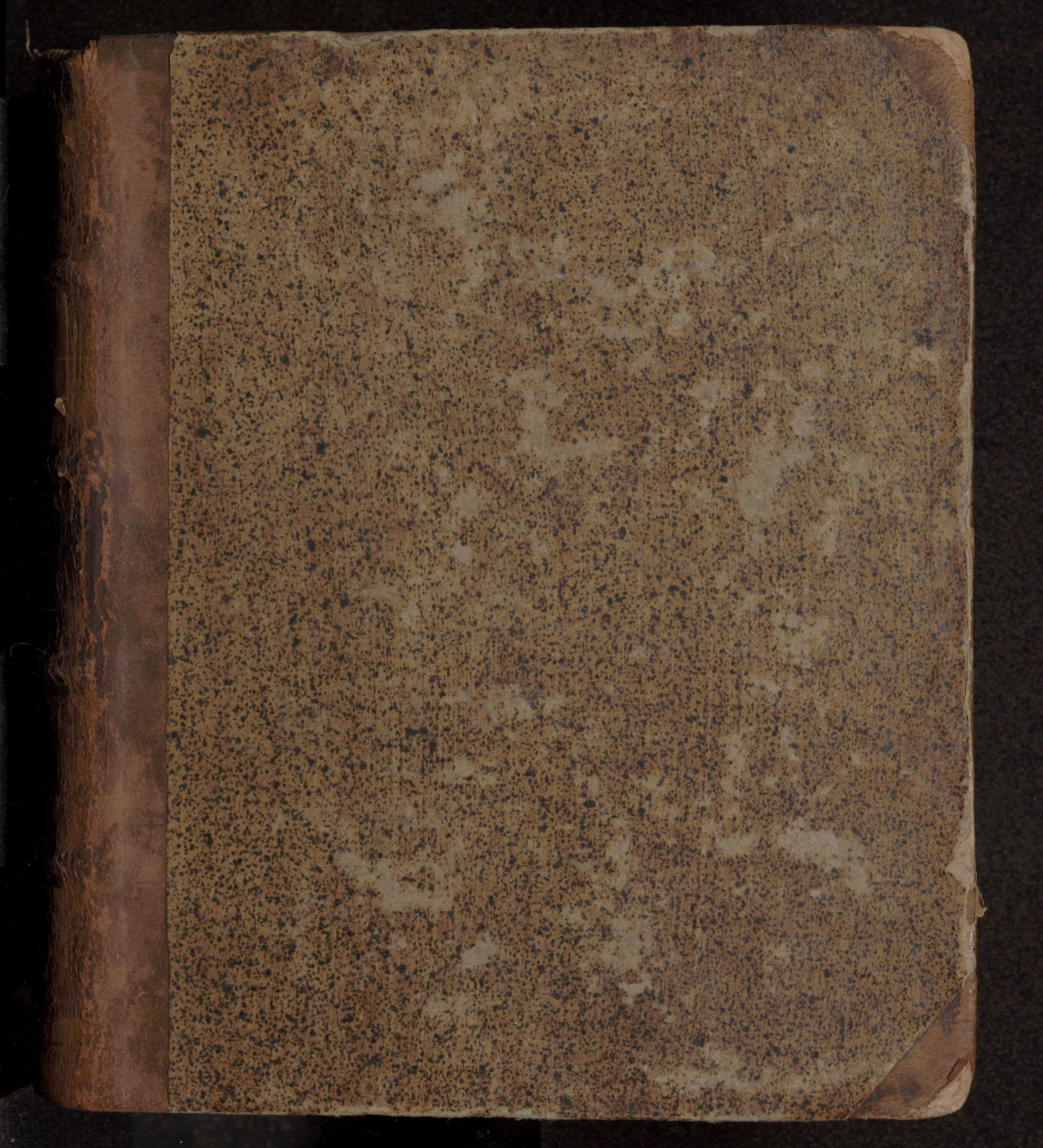
**Vtrvm Salomo Eccles. VII. 2. Diem Hominis Natalem Incvset Disqvirit Et Natalitia
... Domini Ernesti Avgvsti Constantini Dvcis Saxoniae ... In Illvstri Gymnasio
Isenacensi Pia Laetitia Celebranda**

Isenaci: Impress. Apvd Vidvam B. Rvdorfi[i] Typograph. Avlic. Per Ioan. Balthas. Boetivm., P.P. d. XIII. Ivn. MDCCLVI

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn86222621X>

Druck Freier Zugang

1327 a.B.
48.6.8.

La-1092 (13.)

2.

3. 22

20

4.

7

5.

4.

6.

17.

7.

16.

8.

28.

13. 33.

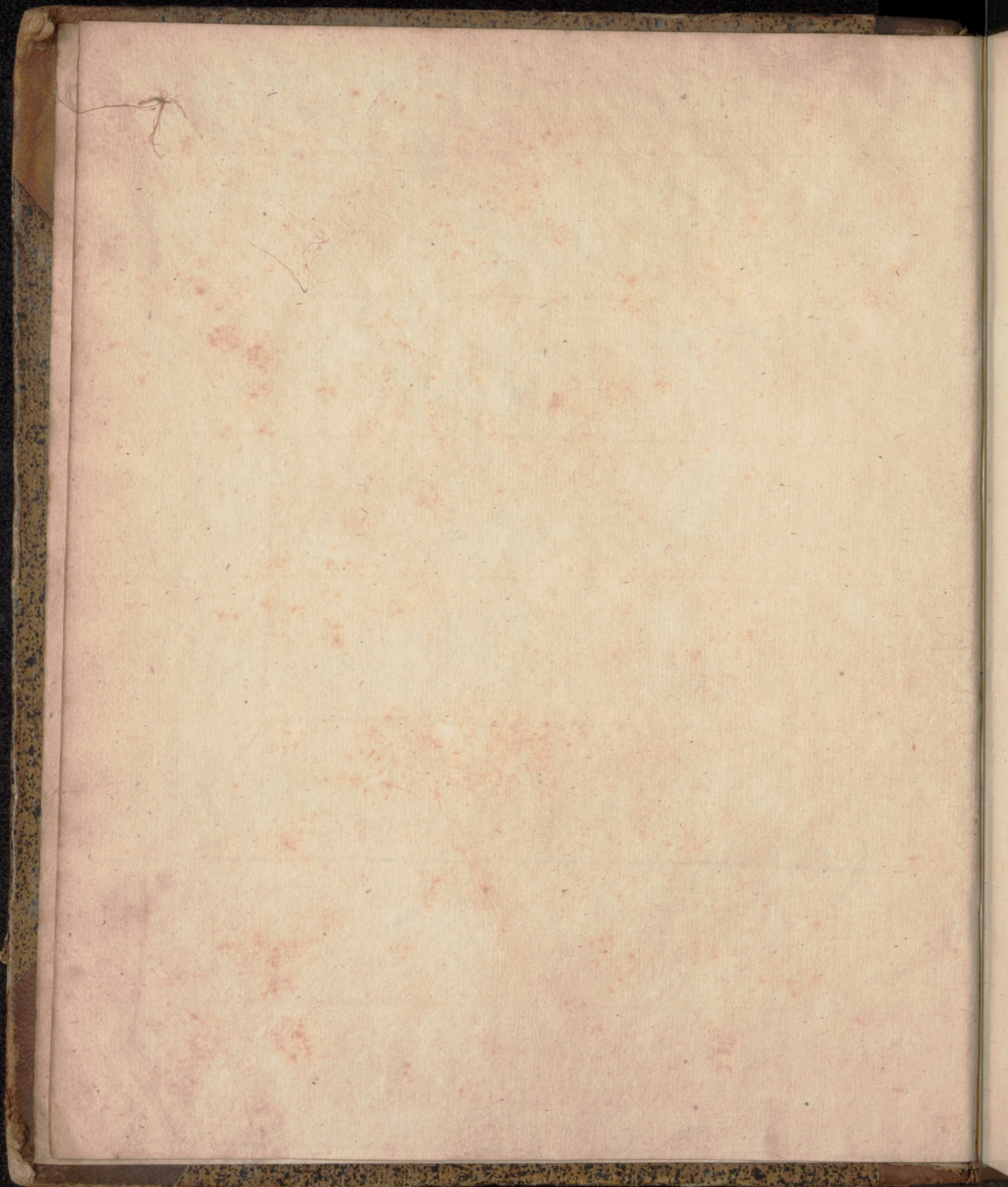
9.

10.

32.

11.

1.

2.

3. 22

20

4.

5. 4.

17.

16.

8.

1/ 28.

13. 33.

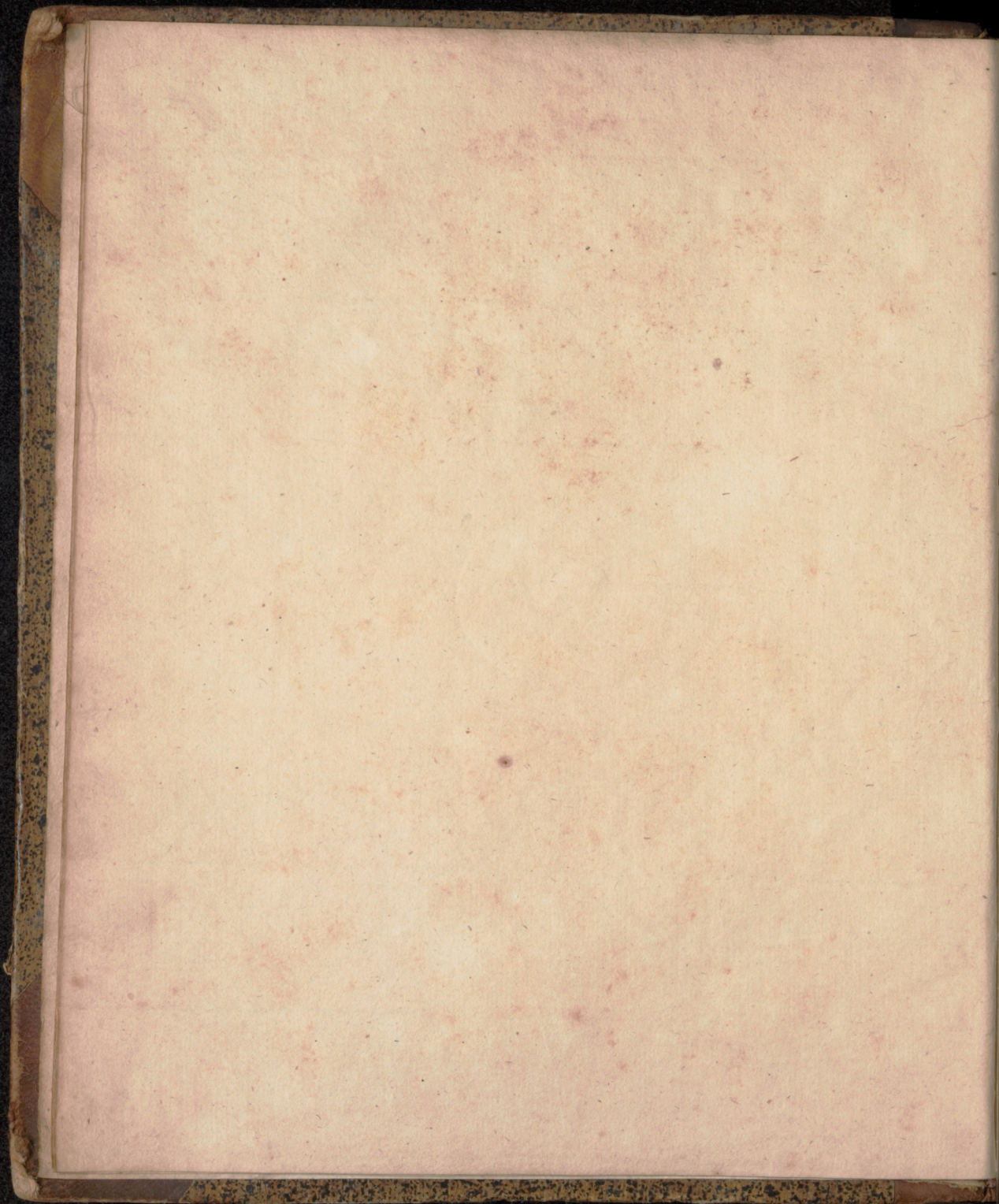
9.

10.

32.

11.

1.

2.

3. 20

20

4. 2

5. 4

17.

16.

8.

1

28.

13.

33.

49.

0.

32.

1.

1.

VTRVM SALOMO ECCLES. VII. 2.
DIEM HOMINIS NATALEM INCVSET
DISQVIRIT

ET
NATALITIA
SERENISSIMI PRINCIPIS AC DOMINI
DOMINI
ERNESTI AVGVSTI
CONSTANTINI

DVCIS SAXONIAE
IVLIACI CLIVIAE MONTIVM ANGRIAE ET VVESTPHALIAE
LANDGRAVII THVRINGIAE MARCHIONIS MISNIAE
PRINCIPALI DIGNITATE COMITIS HENNEBERGAE
COMITIS MARCAE ET RAVENSBERGAE
DYNASTAE RAVENSTEINII
DOMINI NOSTRI ET PATRIS PATRIAE
CLEMENTISSIMI

IN ILLVSTRI GYMNASIO ISENACENSI
PIA LAETITIA CELEBRANDA

RITE INDICIT

M. IOHANNES VALENTINVS BRIGLEB
ILL. GYMNASII CONRECTOR.

ISENACI
IMPRESS. APVD VIDVAM B. RVDORFI TYPOGRAPH. AVLIC.
PER IOAN. BALTHAS. BOETIVM.

P.P. d. XIII. IVN. clb Is cc LVI.

SVMMA DICENDORVM.

§ I. Dies natalis antiquis quibusdam philosophis populisque inuisus. § II. Dies hominis natalis ex SALOMONIS sententia Eccl. VII. 1. bonus. § III. Primum probationis argumentum ab ipsis hominis partibus essentialibus desumptum. § IIII. Argum. II. a duplici vitae praeclare agenda fine.	§ V. Argum. III. a vita longiore piis a Deo promissa. § VI. Argum. IIII. a naturali hominis desiderio se vitamque suam conseruandi. § VII. Quo sensu primo vitae humanae diei supremus a SALOMONE praeferatur, disquiritur. § VIII. Argumenta orationum habendarum indicantur.

§ I.

Antiquis multorum generum sapientibus populisque diem natalem adeo inuisum fuisse, vt partim non nasci optimum iudicarent, partim tempestiuam mortem vitae longiori praeferrent, priusci aevi monumentis edoce-

edocemur. Thraces inprimis meminimus suorum natales lacrimis atque eiulatu, funera e contrario summa laetitia esse profecutos, mortuisque triumphum magis, quam exsequias, decernere consuevisse. Nec vero sapientes modo et complures gentes mori, quam viuere, melius esse homini existimasse, sed eandem etiam ipsorum deorum sententiam fuisse, accepimus ex HERODOTO *, cuius verba hic adponere ab instituti ratione non videtur alienum.

Κλέωβι καὶ Βίτωνι ἔσσι γένος Ἀργείοισι βίος τε ἀρκέων ὑπὴν, καὶ πρὸς τέτῳ ῥώμῃ σώματος τοιῆδε, ἀεθλοφόροι τε ἀμφοτέροι ἐμοῖως ἔσαν. Καὶ δὴ καὶ λέγεται ὅδε ὁ λόγος· Ἐξῆς ὁρτῆς τῇ Ἥρῃ τοῖσι Ἀργείοισι, ἔδεε πάντας τὴν μητέρα αὐτῶν ζεύγει κομιδῆναι εἰς τὸ ἱερόν. Οἱ δὲ σφι βίος ἐκ τῆ ἀγῶν ἔπαρεγίνοντο ἐν ᾧ. Ἐκκληϊόμενοι δὲ τῇ ᾧ οἱ νεηνίαί, ὑποδύντες αὐτοὶ ὑπὸ τὴν ζεύγλιν, εἴλκον τὴν αἰμάξαν. Ἐπὶ τῆς αἰμάξης δὲ σφι ὄχετο ἡ μήτηρ. Σταδίας δὲ πέντε καὶ τεσσαράκοντα διακομίσαντες, ἀπύκοντο ἐπὶ τὸ ἱερόν. Ταῦτα δὲ σφι ποιήσασι, καὶ ὀφθαῖσι ὑπὸ τῆς πανηγύριος, τελευτῇ τῆ βίος ἀρίστη ἐπεγένετο. Διέδεξέ τε ἐν τέτῳ ὁ Θεὸς, ὡς αἰμεινὸν εἴη ἀνθρώπῳ τεθνάναι μᾶλλον ἢ ζῶειν. Ἀργεῖοι μὲν γὰρ περισσάντες, ἐμακάριζον τῶν νεηνίων τὴν ῥώμην, αἱ δὲ Ἀργεῖαι τὴν μητέρα αὐτῶν, οἷων τέκνων ἐκύρθη. Ἡ δὲ μήτηρ περιχαρὴς ἔῃσα τῷ τε ἔργῳ καὶ τῇ Φήμῃ, ὅσα ἀντίον τῆ ἀγῶντος, εὐχετο Κλέωβι τε καὶ Βίτωνι, τοῖσι ἐωυτῆς τέκνοισι, οἳ μιν ἐτίμησαν μεγάλως, δῆναι τὴν Θεὸν τὸ ἀνθρώπῳ τυχεῖν ἀριστὸν ἔσσι. Μετὰ ταύτην δὲ τὴν εὐχὴν, ὡς ἔθυσάν τε καὶ εὐωχήθησαν, κατακοιμηθέντες ἐν αὐτῷ τῷ ἱερῷ οἱ νεηνίαί, ἐκίετο ἀνέστησαν, αἰῶν ἐν τέλει τέτῳ ἔχοντο. Cleobi et Bitoni genus Argium erat, et victus suppeditabat: ad haec corporis robur tantum, vt et in certaminibus ambo pariter victores exstiterint, et de his etiam ista memorentur. Quum dies festus Iunonis apud Argiuos esset, oporteretque omnino matrem horum ad templum ferri bobus iunctis, eisque boues ex agro ad horam praesto non essent: tunc iuuenes exclusi tempore, iugum subeuntes plaustrum pertraxerunt, quo mater ve-

heba-

* 2

* Lib. I.

hebarur, et quinque ac quadraginta per stadia trahentes ad templum peruenerunt. Quibus, quum haec fecissent, et ab omni coetu conspecti fuissent, optimus obtigit vitae exitus: et per haec deus indicauit, satius homini esse mori, quam vivere. Nam quum circumstantes Argiui laudibus tollerent, viri quidem, consilium filiorum; feminae vero matrem eorum, quod talibus filiis praedita esset: mater gaudio perfusa cum liberorum facto, tum fama, ante simulacrum stans, precata est eam, vt Cleobi et Bitoni filiis suis daret id, quod optimum esset homini contingere. Post hanc precationem, vbi sacrificarunt, epulatique sunt, quiescentes in ipso delubro, non sunt amplius excitati, sed hoc vitae exitu perfuncti. Haec HERODOTVS. Haec eadem CICERO * his verbis refert: *Argiae sacerdotis Cleobis et Biton filii praedicantur. Nota fabula est. Quum enim illam ad solemne et statum sacrificium curru vehi ius esset, satis longe ab oppido ad fanum, morarenturque iumenta: tunc iuuenes ii, quos modo nominaui, veste posita corpora oleo perunxerunt, ac iugum accesserunt. Ita sacerdos aduecta in fanum, quum currus ductus esset a filiis, precata a Dea dicitur, vt illis praemium daret pro pietate, quod maximum homini dari possit a Deo. Post epulatos cum matre adolescentes somno se dedisse, mane inuentos esse mortuos. Potior etiam videri poterat exitus e vita, quam in eam introitus. Solitudines enim et aerumnae graues sunt et multiplices, quibus senes iuuenesque premimur, et omni ex parte circumfidemur. Mors vero requies est omnium omnis generis laborum et aerumnarum. Eiusdem sententiae videtur esse SALOMO **, singulari sapientiae laude in omnibus gentibus celebratus. Sed caue putes, SALOMONEM diem hominis natalem incusare, pro quo sancti etiam viri Deo Optimo Maximo*

* Tuscul. quaeft. I. 47.

** Eccles. VII. 1. Bibl. German. v. 2.

Maximo gratias persolvendas esse statuerunt *. Neque tibi persuadeas, veteres sapientes populosque propius ad sententiam SALOMONIS accedere. Hi enim tum stirpis, qua generentur communes vitae humanae miseriae, tum remediorum divinorum, quibus eadem leventur tollanturque, prorsus ignari, ac beatae immortalitatis spe destituti adfectata quadam animi magnitudine mortem ipsi vitae, quam degebant, praetulerunt.

§ II.

SALOMONIS verba Eccles. VII. I. haec sunt:

טוב שם משמן טוב ויום חמות מיום חולד:

Haec ab IMMAN. TREMELLIO et FRANCISCO IVNIO ita sunt Latine versa: melior est (homini) fama vnguento optimo, et dies mortis die, quo ille nascitur. SEBASTIANVS CASTELLIO ita est Latine interpretatus: potius est bonum nomen, quam bonum vnguentum, et dies mortis, quam suus cuiusque natalis. PETRVS HANSENIVS ** verba SALOMONIS ex Hebraei sermonis indole Germanice ita reddidit: Ein guter Name hat einen Vorzug für guter Salbe, und der Tag des Todes für dem Tag der Geburt. Hebraeos enim ad Comparativum designandum alteri voci, cum qua instituitur comparatio, et quae superatur, Positivi terminatione retenta praeponere מִּן vel מִ, quod *prae* significat, satis notum est. Confert inter sese SALOMO diem hominis natalem, ac diem mortis. Vtrumque adfirmat bonum esse. Quo vero sensu primo vitae humanae diei supremus a SALOMONE praeferatur, dicemus postea, quam ostenderimus, tantum abesse, vt SALOMO diem hominis natalem incuset, vt etiam eundem bonum esse arbitretur.

* 3

§ III.

* Hiob X. 12. Pl. CXXXVIII. 14. 17. 18.

** In den Betrachtungen über den Prediger Salomo/p. 182. 188. Lübeck 1744.

§ III.

Ipsas partes, ex quibus homo in lucem editus constat, considera, et deprehendes, diem natalem bonum esse, qui partui, in vtero materno mirabiliter a Deo formato, liberiolem corporis animique vsum, primo debiliolem languidioremque, sed cum aetate augescenlem, impertit. Homo non solum corpore, sed animo etiam est praeditus. Animus est rationis particeps, qua nullum prope Dei munus hominum generi dari potuit maius aut praestabilius. Per rationem enim, vt ait CICERO *, homo consequentia cernit, causas rerum videt, earumque progressus et quasi antecessiones non ignorat, similitudines comparat, et rebus praesentibus adiungit, atque annectit futuras. Mirum animi domicilium est corpus, ex cuius excellenti coagmentatione, accuratius religiosiusque considerata, praepotentis sapientia artificis multo luculentius, quam ex omni coeli terraeque adspectu, est cognoscenda. Mirificam nascentis infantis conglutinationem viuis nobis coloribus pingit Illustris IOH. WILHELMVS BERGERVS **. Quis, inquit, spectator non oscitans, non miretur in tenello puerulo compositionem membrorum, horumque inter se conuenientiam, oris vultusque habitum, nitorem oculorum, e quibus recondita quaedam vis animi prospicere videatur, totius denique corporis figuram, partium concinnitatem pulcherrimam, ac specie quadam liberali singularique cunctis animalibus augustiorem. Membra cum aetate crescunt, eisque incrementis ipsius corporis dignitas augetur. Animi vis vsusque rationis simul accrescit. Ita fit, vt hoc animal intelligens, si disciplina imbuatur, non minus animo quam corpore vigeat, hominumque communitati plurimum deinceps multisque modis prodesse possit.

§ IIII.

* Lib. I. Offic. cap. 4.

** Stromat. academ. p. 1022.

§ IIII.

Expēde porro, cur homo, in quo Deus notitiam sui impressit, in terris diuinitus collocetur, et fateri te oportebit, bonum esse diem hominis natalem. Non ipse a se ortus est homo, sed conditus a Deo, et in terris collocatus, ut felicitatem sibi comparet numquam interituram, rerumque percipiat creatarum commoda, omniumque sensuum voluptate, quae ipsius non deceat praestantiam, perfusus magnitudinem immensi noscat effectoris, ac tot omnino bonitatis, quot maiestatis diuinae, deprehensis vestigiis ad coeli originisque suae contemplationem erectus ad illustrandam praepotentis illius ac benefici Numinis gloriam omnes cogitationes suas conatusque conuertat, simul tamen hominum generi officia praestet, viuendique tempus ad ea conferat, quibus multiplex utilitas humanae vitae pariat. Sapientissimo hoc consilio Deus homines communi rationis atque orationis usu inter se iunxit, atque ab omni reliquarum animantium genere discreuit. Quodsi ergo a viris illustribus excellentibusque imperatoribus res domi militiaeque sapienter et fortiter fuerunt gestae, vel ab hominibus ingenio doctrinaque praestantibus, in disciplinis atque artibus multa inuenta, expolita, perfecta: haec quidem eorum sapientiae, industriae, labori debentur, ipsi vero se vitamque suam singulari Dei beneficio debent, qui nasci eos voluit, ut vitae fociis inferuirent, et ad communem utilitatem aliquid adferrent.

§ V.

Natalis dies facultatem dat praeclare agendi, et praeclare agentibus summus rerum arbiter vitam diuturnam, et perpetuam secundo vitae sine vlla offensione cursu felicitatem promittit *: quum contra impios medio vitae cursu se extincturum esse sit commi-

* Exod. XXIII. 25. 26.

Prouerb. III. 2.

natus *. Vides ergo, diem hominis natalem bonum esse, sine quo vitae longiori non esset locus. Si enim malum sui usum in hominibus inuenerit: id hominum, non diei natalis vitio est tribuendum.

§ VI.

Homines etiam naturali sui conseruandi desiderio tenentur, et in vita, quam primus dies ortus impertiuuit, diutissime discipiunt remanere, misérias et molestias, quibuscum conflictantur, parui etiam prae vitae dulcedine aestimantes. Quam tristis atque etiam horribilis mortalibus esse mors videatur, quam dulcis vita, si nosse velis: te ipse interroga, aut Maecenatem audi **, et debilitatem non recusantem, et deformitatem, et nouissime acutam crucem, dummodo inter haec mala spiritus prorogetur.

Debilem, *inquit*, facito manu,

Debilem pede, coxa:

Tuber adstrue gibberum,

Lubricos quate dentes:

Vita dum superest, bene est.

Hac, mihi vel acutam

Subdas, sustineo crucem ***.

Audis vocem hominis, vel naturae potius: quod etsi turpissimum votum SENECA vocat, humanum est tamen. Quodsi etiam inter-

* Pl. LV. 24.

** Apud SENECA ep. 101. de inopinato fati termino.

*** Ita legendum censet, ad postrema verba quod attinet, IOH. HENR. KROMAYERVS in disert. quae Ienae 1732 prodiit sub tit. *senectutem optari ab omnibus, adeptam accusari* p. 20. Ad eundem fere modum locum hunc vulneratum, vel ex fide veterum codicum, vel sagaci diuinatione iam antea emendauit ERASMVS ROTERODAMVS in editione operum SENECAE, Basileae apud Ioh. Hervagium 1537 in fol. vulgata p. 227. ERASMI enim lectio haec est: *Hanc mihi, vel acutam si subdas crucem, sustineo.* In aliis editionibus est: *Hanc mihi vel acuta si sedeam cruce, sustineo.* Alii ita legi volunt: *Hac mihi vel acuta subdas, sustineo cruce.*

interdum accadat, vt homines moerore oppressi diem suum natalem crimentur, et funus ei praeferant *: id fragilitatis humanae vitio tribuendum putes, quae sanctis etiam viris voces nonnunquam exprescit, animi perturbati commotionem significantes. Facile sententiam mutant homines, vbi impetus eorum, quae turbidiore motu animum agitabant, videtur resedisce. Quam lepide senex ille, vt est in fabula **, mortem precatus eandem deprecatur. Ligna baiulat humeris, quae in silua exciderat. Longius progressus, onere, quo nimium quantum fatigatus erat, deposito, mortem, quae miseram hanc sibi vitam eripiat, clara voce vocat. Tum mors auditis illius precibus protinus praesto est, et, vocata cur sit, percontatur. Eripine vero cupit hic senex malis suis? Caue putes. Territus enim respondit, se quempiam requirere, ipsum, iniquo hoc fasce, cui domum deportando impar sit, leuaturum.

§ VII.

Verum est, eos, qui nascuntur, vitam ingredi aerumnosam, et multis multorum generum morbis aliisque malis circumfessam. Sed ecce tibi opis diuinæ praesentiam, quae tibi, si de Deo per Seruatorem tibi conciliato certus sis, numquam est defutura. Ecce consecutiones et commoda rerum aduersarum, quibus piorum virtus exercetur et probatur, ac probata sempiternae denique

* Hic mihi in mentem venit PVBL. OVIDII NASONIS, qui, quantum ex aperta et ingenua illius confessione *Trist.* II. 103. et 207. et 133. III. 3. 73. coniecte licet, ob effusam Iuliae, siue Ouidiano nomine Corinnae, libidinem liberius ab ipso decantatam, furtium item Augusti amorem detectum, exilii poenam subiit. Hic patria patrioque otio orbatus, et a congressu familiarium seiunctus, et barbaros inter ferosque homines vitam agens, quot voces iactat querimoniarum plenas? quam grauiter *Trist.* III. 3. diem incusat natalem?

** AESOP. *Fab.* XX.

que felicitatis praemio decoratur *. Vitae enim humanae calamitates, quantaecunque sint, pia morte terminantur. Haec viam bonis aditumque aperit ad vitam meliorem, in qua animus immortalis, et corpori superstes, iucundissimo sinceræ voluptatis sensu expletur. Cui igitur animo si tum bene est, hoc diei natali debetur. Dies enim natalis vitam, et vita præparationem dedit ad bonam mortem. Hoc et non alio sensu a SALOMONE, animum a contemplatione vanitatis humanae ad vitæ illius perennaturæ cogitationem traducente, primo vitæ humanae diei supremus præfertur **: quippe quum morientes non tam moriantur, quam coelo renascantur.

§ VIII.

Habet homo, quod pro eo die, a quo vitæ origo ducitur, gratias agat conditori. Habent vero etiam ciues, quod grati animi pietate istius diei memoriam prosequantur, quo Princeps bonus primum adspicere coepit lucem. Bonus enim Princeps diuino quodam munere terris datur, eiusque salute stat ciuium salus et firma-

* Conf. Viri S.R. IOH. GEORGII VALCHII dissert. de *providentia diuina ex calamitatibus piorum demonstrata*, § XXI. sqq. Ienae 1727.

** Vberius hæc exponit PETRVS HANSENIVS his verbis in den Betrachtungen über den Prediger Salomo p. 184. Der König hat hiebey unstreitig sein Augenmerk auf das oder die Ewigkeit/ davon wir so oft gehöret. Wenn dies nicht wäre/ so würde es viele Mühe kosten/ seinen Satz zu behaupten. Indem wir aber durch den Tod so gar nicht aufhören zu seyn/ daß wir vielmehr durch denselben in den Zustand/ da uns das Vollkommene und die rechte Schönheit der Werke Gottes befañdet wird werden/ hineingehen: so behält der Tag des Todes einen Vorzug vor dem Tag der Geburt. Idem in adnotatione subiuncta hæc habet: Wenn alles mit dem Tode aus ist: so ist es freylich besser gehöret zu werden/ als zu sterben/ so/ wie das Bewußtseyn unstreitig einen Vorzug hat für dem Nichtbewußtseyn. Indem aber der Mensch nach dem Tode ein Etwas bleibt/ und zwar solcher- gestalt/ daß er in einer gewissen Ordnung eine höhere Stufe der Vollkommenheit erreicht: so kan man sagen/ daß der Tag des Todes dem Tage der Geburt fürzuziehen.

firmatur. Postulat igitur religio, vt die natali SERENISSIMI PRINCIPIS ac DOMINI DOMINI ERNESTI AVGVSTI CONSTANTINI DVCIS SAXONIAE IVLIACI CLIVIAE ac MONTIVM ANGRIAE et VVESTPHALIAE LANDGRAVII THVRINGIAE MARCHIONIS MISNIAE PRINCIPALI DIGNITATE COMITIS HENNEBERGAE COMITIS MARCAE et RAVENSBERGAE DYNASTAE RAVENSTEINII PATRIS PATRIAE INDVLGENTISSIMI PRINCIPIS ac DOMINI NOSTRI CLEMENTISSIMI, propitia Numinis prouidentia d. II. Iun. in orbem redacto, beneficii diuinitus accepti memoriam gratiis publice agendis renouemus. Postulat obsequii, quo PRINCIPI NOSTRO obstringimur, sanctitas, vt renascentem feliciter diem EIVS natalem gratulatione publica ac demississima colamus, eaque laetitiae nostrae, ex OPTIMI PRINCIPIS salute atque incolumitate perceptae, sensum declaremus.

Hoc munere pietatis, orationibus Latinis interpretandae, perfungentur
DVO STIRPIS GENEROSAE ADOLESCENTES

CAROLVS VVILHELMVS
et
GEORGIVS FRIDERICVS } a BOYNEBVRGK

Viri PERILLVSTRIS ac GENEROSISSIMI EXCELLENTISSIMIQUE, IOHANNIS ADOLPHI a BOYNEBVRGK, Serenissimi Ducis Saxoniae Vinariensis et Isenacensis a consiliis intimis, tribunalisque redituum principalium Praesidis, filii, cum ingenii elegantia, tum moris humanitate, optimis quibusque percari, paternorumque decorum aemulatione ad laudandarum artium studium haud vulgare excitati: quorum ille dicet de die *Principum natali ciuibus religiose colendo; hic de salute rei publicae Principis salute stabilita* exponet.

Hos excipient sex ordinis selecti auditores, ingenio praestantes, diligentiaeque ac doctrinae speciminibus spectati, qui itidem sermonibus Latinis officii sanctissimi sensum testificabuntur.

I. ERNESTVS FRIDERICVS VVILHELMVS ECCARD,
Isenacensis, IOHANNIS FRIDERICI *Magnanimi*, PRINCIPIS ELECTORIS
SAXO-

SAXONIAE in religionem emendatiorem merita oratione concinna complectetur.

II. IOHANNES GEORGIVS VVEGHEIT, Bercka-Isenac. DEMOSTHENIS effatum explicabit, qui mortalium praestantissimis contingere existimat *γεννηθῆναι καλῶς, πεπαιδευθῆναι σωφρόνως, καὶ βεβιωκέναι φιλοτίμως, benefasci, liberaliter institui, et tota vita gloriae studere.*

III. IOHANNES CHRISTIANVS BRIGLEB, Gorlicensis, dicendi argumentum sumet ex breui et memorabili dicto, quod IOHANNES VVILHELMVS, DVX SAXONVM VINARIENSIS, in ore familiariter habuit, et pro vitae tesfera agendique norma delegit: *Domine dirige me in verbo tuo.*

DVX GLORIOSISSIMVS in Principum philothecis inscribere consuevit Symboli huius primas litteras, H. R. M. D. D. W. in cantici formam redacti: *O Herr, regier mich durch dein Wort, dieweil ich leb auf Erden, &c.* de quo adiri potest BASILII FOERTSCHII Wasserquelle, p. 290.

IIII. IOHANNES CONRADVS SAELZER, Isenacens. *potiora quaedam momenta vitae IOHANNIS, DVCIS SAXONIAE VINARIENSIS, percensebit.*

V. VVILHELMVS LVDOVICVS CHRISTIANVS EBHART, Isenacens. verba faciet de VVILHELMI Magni, DVCIS SAXONVM VINARIENSIS *virtute bellica gloriosa.*

VI. IOHANNES CHRISTOPHORVS BINDEL, Gros lupniz-Isenacensis, dicet de *gloria prouidentiae diuinae, ex beneficiis, in terras Vinarienses et Isenacenses collatis, illustrata.*

Singuli orationes suas ex memoria recitabunt, iisdemque pia vota subiungent, quibus Deo immortalis supplicabunt, vt SERENISSIMVM ERNESTVM AVGVSTVM CONSTANTINVM cum SERENISSIMA CONIVGE ANNA AMALIA, altissima quaeque ornamenta tam ortu quam animo complexa, coelesti suo praesidio tegat, ac felicitate, quantam mortalitas capiat, adfluentem, quoad homines erunt, conseruet.

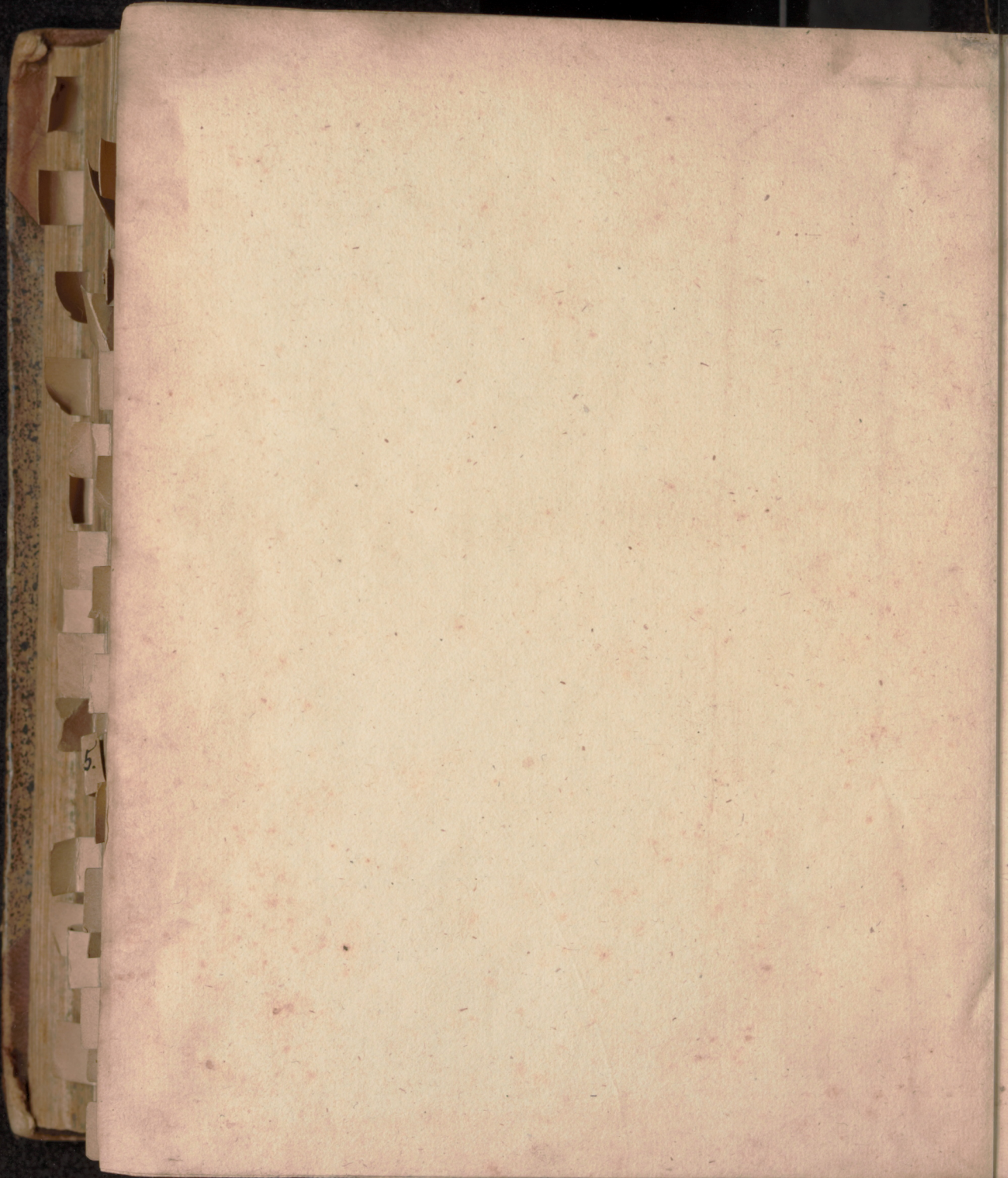
Ad solemnes has orationes in acroaterio Clasis Ildae d. XIII. Iunii hora a meridie tertia benigne audiendas ILLVSTRES MAECENATES, MAGNIFICVS GYMNASII EPHORVS, scholaeque nostrae PATRONI, ceterique bonarum litterarum studiorumque iuuenilium fautores, cuiuscunque dignitatis sint atque ordinis, submisce ac decenter a me inuitantur.

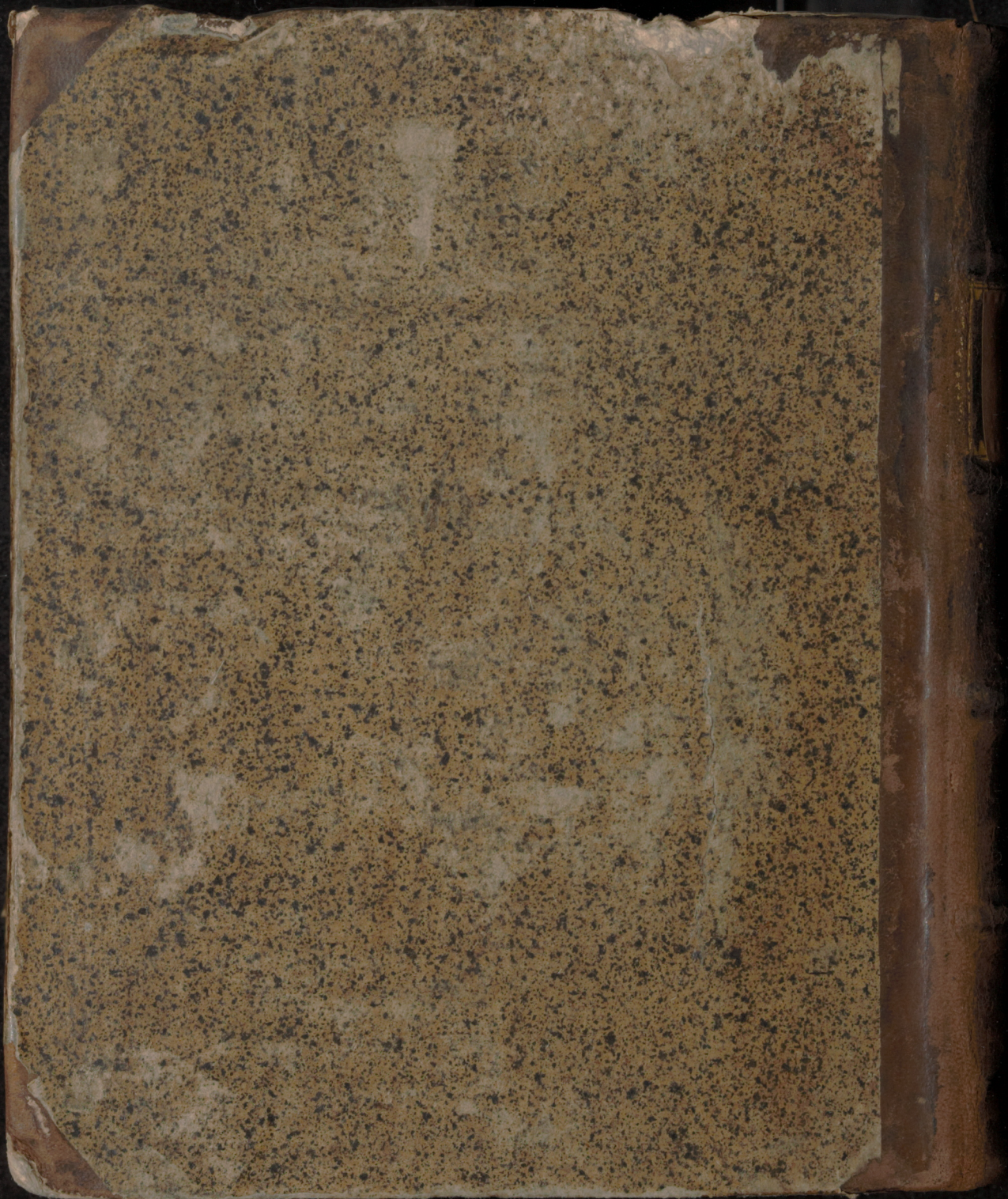
Index

- 24

* (o) *

27

et notas per litteras expressas in Tabul.

ה פ ט ר ו ת

nes Iudaei sc. Hispani et Germani non
 t easdem sectiones ex Prophetis, ideoque
 ne Haphtaroth eadem sectio bis repetitur:
 n saepe elegerunt Iudaei Germani, aliam
 ani. Propterea saepe haec nomina Ger-
 et Hispanorum hebraice in tabula illa
 rimuntur.

Paraschae

inveniuntur

VI, 9.	XII, 1.	XVIII, 1.
I, 1.	XXV, 19.	XXVIII, 11.
II, 4.	XXXVII, 1.	XXIX, 1
XIII, 18.	XXXVII, 28.	
I, VI, 2.	X, 1.	XIII, 17.
, I. XXI, 1.	XXV, 1.	XXVII, 20.
II. XXXV, 1.	XXXVIII, 21.	

D 2

I 110